

Ai Từng Đà Lạt

Ở đây, nước Mỹ, có nhiều thông. Đà Lạt tôi ơi! Nhớ nãy nùng...Nhớ đã nát lòng, sao cứ nhớ? Ai từng Đà Lạt, nhớ thông không?

Hỡi ơi Đà Lạt! Rừng trong phố...và phố trong rừng chim líu lo...có những áo dài như én lượn...có người leo dốc thở ra thơ!

Đà Lạt tôi cao nhất núi Bà, mây trên đầu núi nở thành hoa, nước trên đầu núi tuôn thành suối - con suối Cam Ly nhạc gió hòa...

Đà Lạt tôi xanh biếc những hồ...Này hồ Tâm Sự những mai mưa...Này hồ Than Thở ai than thở mà nước Xuân Hương lượn sóng lùa?

Đà Lạt tôi xanh biếc những rừng...Rừng thông, bát ngát những rừng thông! Mùa Xuân, mùa Hạ thơm lừng nắng, mưa cũng thơm lừng Thu tiếp Đông!

Tôi đứng nhìn thông của xứ người, làm sao không nhớ nhĩ quê tôi, cái nơi tôi ở, nơi tôi lớn, tôi lính mà tôi...rất hổ ngươi!

Tôi lính mà tôi bỏ núi rừng, tôi tù Cải Tạo áo bung lưng, tôi người biệt xứ đi không lại! Ôi nỗi buồn tôi mấy đại dương?

Đà Lạt của tôi nghe nói chừ, rừng thông bị đốn, núi thông thưa, núi Bà bị gọt làm dinh thự, ai đó lòng tham có đủ chưa?

Tôi sẽ không về, chắc chẳng về...Bích Câu hàng liễu cứ lê thê...và sân trường Nữ cây khuyneh diệp, lá rụng, ai cầm chổi quét đi!

Thành phố trong rừng, rừng rưng rưng...rừng quanh co phố, phố hay lòng? Lòng tôi nát bấy đây tờ giấy, nước mắt tôi nhòe, ai thấy không?

Nghĩa địa Nam Thiên...tôi không có chỗ nằm...Trời ơi Đà Lạt nhớ muôn năm! Phấn thông có lướt qua từng mộ xin thổi giùm tôi chút khói nhang...

Phấn thông có lướt qua từng mộ...xin thổi giùm tôi chút khói nhang...

Trần Văn Lệ